

Nyaralás A Balatonnál

A fénykép a Balaton mellett készült, 1943-ban. A feleségem, B. Éva és én vagyok rajta. 1943 februárjában házasodtunk össze. Amikor a kép készült, Éva már állapotos volt a nagyobbik lányunkkal, Zsuzsannával. A nyaralásra egy később kötelezően beszolgáltatott [lásd: zsidótörvények Magyarországon] Triumph motorkerékpárral mentünk le, és egy helyi szállodában laktunk a Balaton partján egy hétig. A feleségemet már Budapesten ismertem meg. 13 éves volt, amikor én már hecceltem, ahogy ment az iskolába, hátán a nagy táskájával. Egy házban laktunk Budapesten, a Paulay Ede utca 16-ban. Ők a harmadik emeleten laktak, mi az első emeleten. Naponta felrepültem a lépcsőn, csak hogy megkérdezzem, mit csinál. Varrónőnek tanult. Már akkor befogott engem, mikor egy ruhát kellett sötétedésre hazavinnie: ?Ugye, elkísérsz?? A polgári

esküvőnk egy sima munkanapon volt. A főnökömet hívtam meg tanúnak, a másik tanú pedig az apósom főnöke volt. Igen nagybecsű, szép ajándékokat kaptam, például egy igen komoly zenegépet állvánnyal és lemezekkel. Később átalakították a zenegépet automatára, öröktűvel. Amikor a lemez lejárt, kikapcsolta magát a gramofon. Akkor ez még egész újdonság volt. A másik főnöktől még most is megvan az a csillár, amit kaptunk az esküvőre. Néhány nappal később elmentünk a Dohány templom melletti Hősök Templomába. Azt mondták, az ugyanolyan, mint a Dohány templom, csak elegánsabb. Az esküvőnkön a zsinagóga zsúfolásig tele volt. Hevesi rabbi adott össze. Orgonajáték is szólt, és a leghíresebb bariton hangú kántor énekelt. Csodaszép volt. A neológ Dohány templomban rendes zsidó vallás szerint mindent megtartottak, mindent, ami a szokásos. Az esküvő után a szüleimnél, a lakásban volt egy kis ebéd, talán harmincan lehettek ott. Mi nem sokáig maradtunk, egy szállodába mentünk, ahonnan másnap nászútra mentünk, Mátraházára. Talán egy hétig maradhattunk ott, a helyi hotelben. Fiatal házasként a Paulay Ede utcában, az anyósoméék lakásában kezdtük a közös életünket. 1943. november 17-én született Zsuzsanna. A zsidó szertartás szerint zsidó nevet adtam neki. A háború alatt nagy nehezen szereztünk neki ennivalót, és a feleségem sokáig szoptatta is.